

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 380/2025-5

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodennej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/64/2025 z 30. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

- Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. júla 2025 domáha zrušenia uznesenia najvyššieho súdu označeného v záhlaví. Sťažovateľka žiada, aby „*už konečne bola urobená náprava*“.
- Z napadnutého uznesenia, ktoré sťažovateľka pripojila k ústavnej sťažnosti, ústavný súd zistil nasledujúce skutočnosti:
- Okresný súd Nitra rozsudkom č. k. TO-5Csp/31/2021-353 z 13. decembra 2023 uložil sťažovateľke v procesnej pozícii žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni (EOS KSI Slovensko, s.r.o.) sumu 111 805,38 eur s príslušenstvom a zároveň žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.
- Krajský súd v Nitre uznesením sp. zn. 12CoCsp/1/2024 z 23. januára 2024 odvolanie sťažovateľky odmietol a žalobkyni nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.
- Proti uzneseniu krajského súdu podal v mene sťažovateľky dovolanie (označené ako „*kasačná sťažnosť*“) [REDAKOVANÉ]. Z dovolaním napádaného uznesenia krajského súdu vyplývalo, že sťažovateľka bola poučená o nutnosti povinného zastúpenia advokátom v dovolacom konaní, avšak nebola poučená o následkoch neodstránenia vád dovolania a o možnosti obrátiť sa so žiadosťou o ustanovenie advokáta na Centrum právnej pomoci.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením z 30. apríla 2025 (sp. zn. 6Cdo/64/2025) dovolanie odmietol. V rámci odôvodnenia uviedol, že listom z 28. júna 2024 (sp. zn. 6Cdo/88/2024) vrátil spis okresnému súdu na účely riadneho poučenia sťažovateľky spolu s následkom nerešpektovania výzvy a neodstránenia väd dovolania. Okresný súd následne uznesením z 26. novembra 2024 sťažovateľku vyzval, aby v lehote 15 dní od doručenia uznesenia odstránila vady dovolania, ktoré vo výzve presne špecifikoval. Predmetné uznesenie bolo sťažovateľke doručené 4. decembra 2024 a Občianskemu združeniu CSP Prievidza (osobujúcemu si status jej zástupcu) 27. novembra 2024. Obaja však ostali v tomto smere celkom nečinní, osobitná podmienka dovolacieho konania tak ostala nesplnená a v predmetnom spore nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum. K neodstráneniu vady reprezentovanej nezastúpením sťažovateľky advokátom sa pridružil i nedostatok náležitostí dovolania neobsahujúceho dôvody prípustnosti dovolania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka žiada ústavný súd o zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a v rámci odôvodnenia uvádza:

- a) neexistuje žiaden písomný doklad alebo potvrdenie, že žalobkyňa 30. júla 2025 odkúpila pohľadávku od „ČSOB Bratislava“,
- b) neexistuje žiaden písomný a platný doklad alebo potvrdenie, že „dražiteľka“ uhradila sumu za dražbu podľa zákona o dobrovoľnej dražbe. Tento dôkaz, doklad žiadal od AS Bratislava aj kataster v Topoľčanoch, Doklad nebol doručený, takže dražba bola nezákonná!»,
- c) zaujatosť členov senátu najvyššieho súdu je účelová a zámerná, lebo konali v prospech žalobkyne a nechceli preveriť dôkazy, na ktoré boli osobne upozornení,
- d) zo strany najvyššieho súdu dochádzalo od začiatku k ignorovaniu dôkazov až do vydania napadnutého uznesenia, a to možno preto, lebo nechceli priznať, že aj zo strany krajského súdu a okresného súdu boli urobené závažné chyby a nezákonné konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Podľa § 34 ods. 1 v spojení s ods. 2 zákona o ústavnom súde musí byť navrhovateľ v celom konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, ak sám nie je advokátom. Z uvedeného vyplýva, že jedinou výnimkou z povinného právneho zastúpenia fyzickej osoby v konaní pred ústavným súdom je skutočnosť, že navrhovateľ je sám advokátom.

10. Ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v ktorej je jednoznačne formulované, že povinnosť zastúpenia sťažovateľa advokátom v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) je ustanovená bez možnosti akýchkoľvek výnimiek, a zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ ide o inštitút povinného právneho zastúpenia, na opodstatnenosť jeho zákonnej úpravy vo svojej judikatúre opakovane upozorňuje a bezvýnimočne na ňom trvá (napr. I. ÚS 57/2013, IV. ÚS 221/2013, III. ÚS 343/2013, II. ÚS 23/2019).

11. Ústavný súd konštatuje, že požiadavka na povinné právne zastúpenie je legitímnym obmedzením základného práva na prístup k súdu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na prístup k súdu totiž nie je absolútne a je možné sa ho domáhať len „zákonom ustanoveným spôsobom“, s čím počíta priamo čl. 46 ods. 1 ústavy. Takýmto obmedzením je aj zákonná požiadavka na povinné právne zastúpenie vyžadovaná v niektorých typoch súdnych konaní (napr. konanie pred správnym súdom, najvyšším súdom či ústavným súdom). Táto požiadavka nie je samoučelná; jej účelom je zabezpečiť kvalifikované uplatňovanie práv v typovo najnáročnejších konaniach na strane jednej, ale tiež zabezpečenie efektívneho výkonu spravodlivosti a zabránenie zahlcovaniu súdov nekvalifikovanými podaniami. Povinné právne zastúpenie v konaniach pred dovolacími súdmi a ústavnými súdmi považuje za súladné s právom na prístup k súdu aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Slezák proti Českej republike, rozhodnutie zo 14. 1. 1998, č. 32487/96; bližšie k obmedzeniam práva na prístup k súdu POSPÍŠIL, I. Právo na spravodlivý proces. In: WAGNEROVÁ, E. a kol. *Listina základných práv a slobod. Komentár*. Praha : Wolters Kluwer, 2012.).

12. Keďže sťažovateľka nepredložila splnomocnenie udelené advokátovi na svoje zastupovanie v konaní pred ústavným súdom a ani nepožiadala o ustanovenie právneho zástupcu, pričom jej návrh vykazuje aj ďalšie, predovšetkým obsahové nedostatky (nezrozumiteľnosť, nejasnosť), ústavný súd jej návrh podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

13. V materiálnom kontexte a ako *obiter dictum* ústavný súd dodáva, že napadnuté uznesenie, ktorého obsah je popísaný v bode 6 tohto odôvodnenia a ktoré bolo priložené k ústavnej sťažnosti, nevykazuje znaky ústavnej neudržateľnosti, práve naopak. Najvyšší súd nemohol rozhodnúť inak, ako rozhodol, keďže sťažovateľka nespĺnila obligatórnu zákonnú podmienku právneho zastúpenia v dovolacom konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu